Els colors del desig

Els colors del desig

SEBASTIÀ ROIG

Fa dotze anys, Cadaqués es va convertir en l'escenari d'un espot de patates fregides protagonitzat per Antonio Banderas. Va ser una feineta de cap de setmana molt ben pagada. Dos milionets, deien. Gràcies a Banderas, la gràcia cadaquesenca va quedar arxivada en el subconscient dels fabricants de trumfes envasades. Ningú podia imaginar-se que, en el futur, una altra multinacional del ram tornaria a triar aquest prodigi de carrers estrets i caletes pedregoses, per catapultar als ulls del món els encants inqüestionables de les patates cruixents.
Aquest cop, els soferts publicistes volien escampar per les façanes i els teulats de la vila una taca de color llimona que creixia imparable, amb l'alegria del sol radiant i la intensitat dels quadres de Van Gogh. L'operació cromàtica potser tenia antecedents: a Màlaga, fa anys, van submergir tot un poblet en pintura blava per anunciar una carallada dels barrufets.
Fins a última hora, els promotors de l'anunci no van tenir en compte que el groc també era l'emblema del 9-N. I quan se'n van adonar, van haver de plegar veles i canviar d'idea. Passar per les televisions de Burgos, Soria o Teruel un poblet català que es va empastifant de groc fins a les antenes, podia haver desfermat una campanya furibunda contra les patates, capaç de convertir tots els boicots al cava en una nota a peu de pàgina.
Si l'empresa hagués fabricat pebrots del piquillo, i Cadaqués sortís pintada amb un vermell infernal, un vermell semafòric, a les Espanyes no hi hauria hagut cap queixa. I els pebrots, en consonància amb la màxima "Antes roja que rota", s'haurien venut com xurros.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/05/colors-del-desig/695547.html?utm_source=rss